

Puigdemont o eleccions

written by Carles Suárez i Graells | 18 de gener de 2018

Arribats fins aquí cal invertir Carles Puigdemont. No fer-ho seria una humiliació, la final capitulació al 155 i el ridícul mundial d'abandonar el president a l'exili. La mesa del Parlament hauria de prendre la decisió política pertinent d'acord amb la majoria democràtica, protesti qui protesti.

Puigdemont és l'única garantia d'evitar normalitzar la repressió i resignar-se a governar sota l'acatament al 155. Espanya no permetrà la recuperació de la capacitat operativa de la Generalitat, ni dels Mossos, ni de l'autonomia financera, ni reobrirà les delegacions a l'exterior ni el Diplocat, ni permetrà la creació de cap estructura d'estat material.

Invertir Puigdemont manté l'excepcionalitat del moment, manté viu l'esperit de l'1 d'octubre, manté viva la declaració de la República, i manté viu el desgast reputacional d'Espanya. El president Puigdemont és el darrer dic de contenció enfront l'epidèmia derrotista, el col·laboracionisme i el llarg hivern de quatre anys d'autonomisme intervingut.

Abans d'acceptar un govern de gestió del 155 és preferible anar a eleccions, que no són l'escenari terrorífic que els derrotistes presenten, sinó una de les últimes oportunitats de l'independentisme per aconseguir la secessió en l'escenari actual.

Una oportunitat per presentar un programa electoral clar, un full de ruta transparent i creïble per implantar la República.

Una oportunitat per presentar unes llistes sense represaliats amb acció política condicionada a causa de la defensa judicial. Omplir amb diputats disposats a posar el Parlament i el Govern al servei del procés.

Malgrat que la participació sobirana cauria, també ho faria l'extraordinària mobilització unionista del 21D, i faria possible assolir el necessitat 50%. Sobretot si, aquest cop sí, es fa el que s'hauria d'haver fet ja a principis del 2015: una llista única sense polítics en actiu i inequívocament compromesa amb el mandat democràtic.

Les eleccions permetrien guanyar temps a l'independentisme per realinear estratègicament els partits, les entitats (que urgentment necessiten la renovació), els CDR, les ADIC, i els sindicats d'estudiants i de treballadors.

Tornar al xoc institucional i a la mobilització popular són necessaris per evitar la normalització de la repressió i del feixisme.

No va ser un miratge. Vam estar a punt de guanyar. L'1 d'octubre hauria pogut dissoldre Espanya en dies. Si s'hagués declarat la República el mateix dia 3, amb la població bolcada, els Mossos sota control, i amb l'Estat espanyol desfet, amb la borsa baixant i la prima de risc escalant, i assenyalat per tot el món expectant, potser.

Però Espanya va recuperar la iniciativa amb la marxa d'empreses, el discurs del rei el dia 3, la manifestació unionista el 7, el ridícul del 10, els *corralitos* del 12, l'empresonament dels Jordis el 16, el 155 el 27 amb el cessament del govern i de desenes de treballadors (que excepte contades excepcions ja no van tornar al lloc de treball) i l'apropiació sense resistència dels Mossos.

Desbandada facilitada per la falta de mobilització popular. Cap concentració el dilluns 30. Ni el Govern la va demanar, ni la CUP la va exigir, ni les escapçades entitats la van convocar. I quan els CDR estaven ja operatius per realitzar l'extraordinària vaga del 8 de novembre, ja no quedava cap República per defensar.

L'abandonament institucional i la desmobilització van impedir

la materialització de la República, el control del territori o els reconeixements internacionals. L'independentisme es va tornar a fer petit en una campanya caïnta on es va acabar d'eliminar la mobilització i on la victòria sobiranista s'ha vist altra vegada mitigada per l'acatament a la Constitució i la negació de la unilateralitat per part de la direcció institucional. La demanda d'implantar la República, abandonada. L'activació de la Llei de Transitorietat, abandonada.

Si s'accepta la derrota, vindrà el llarg hivern. Si mai hi ha una altra oportunitat, que el projecte sigui sòlid, amb menys improvisacions, més intel·ligència, capacitat d'escalar fins a les últimes conseqüències i amb més sintonia entre el front institucional i el popular.

Però encara no cal acceptar la derrota malgrat que el derrotisme estigui de rebaixes. Seguim sent majoria, seguim representant la voluntat democràtica. L'1 d'octubre segueix mostrant la capacitat de controlar el territori i les limitacions repressives d'Espanya. La paralització econòmica segueix sent l'opció més òptima per modificar l'actual correlació de forces i forçar una intervenció exterior que obligui Espanya a acceptar una solució democràtica que mai acceptarà de forma voluntària.

Toca passar a l'ofensiva i rescatar la República.